

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **GOLD CORP s. r. o.**,
sídlem Slavníkova 2357/9, Praha 6,
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 959/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalovaným částečně změněna část výroku i odůvodnění týkající se skutkové věty Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 1. 2017, č. j. MHMP 83810/2017/Dvo, které ve zbytku žalovaný potvrdil. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „silniční zákon, „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Audi, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 20. 4. 2016 kolem 10:11 hodin v Praze 8, ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem - jízda vozidla rychlostí 82 km/h v úseku obce s povolenou rychlostí do 50 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 2 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Žalobce namítá neuplatnění absorpční zásady, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nedostatek skutkových zjištění a neprokázání splnění podmínek měření rychlosti, vady výroku, protiústavnost, diskriminaci.
3. Žalovaný na svém rozhodnutí setrval, žalobní námitky neshledal důvodné a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. A posoudil předmětnou věc následovně. Žaloba nebyla podána důvodně.
5. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
6. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, dále porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Další podmínkou pro vyvození odpovědnosti za správní delikt (resp. přestupek dle nové terminologie) provozovatele vozidla je skutečnost, že se porušení pravidel nepodařilo sankcionovat jako přestupek, protože není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, tj. věc byla odložena, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek. Zákon o silničním provozu koncipuje odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako odpovědnost objektivní.
7. Žalobce v žalobě namítá, že došlo k porušení § 125g zákona o silničním provozu, neboť správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech žalobce, neuložil za ně společnou pokutu a jedny náklady řízení, při nichž by uplatnil absorpční zásadu.
8. Předně je třeba uvést, že žalobce uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení žalobce nenamítal, že by mělo být

vedeno společné řízení, přestože kdyby byla další řízení vedena, musel by o nich vědět. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat o neúčelovosti takových tvrzení (vizte rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, aj.), což platí i pro tuto věc. Žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil a případnou vadu v odvolacím řízení tedy nenamítal. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39), je třeba hledat rozumnou rovnováhu mezi zásadou plné jurisdikce správních soudů na jedné straně a na straně druhé mezi zamezením zjevných obstrukcí pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47). Pokud žalobce sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která měla být proti němu vedena, nezakládalo nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení by bylo totiž z podstatné části důsledkem žalobcovy vlastní pasivity (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).

9. Žalobce zároveň nijak nespecifikoval újmu mu nevedením společného řízení. Žalobce neuvedl ani nenaznačil žádné datum, kdy mělo být údajně související řízení zahájeno ani kdy mělo dojít ke spáchání správního deliktu, žalobce dokonce ani zcela obecně nezmínil, jaká měla být celková výše pokut, které mu byly uloženy. Přitom samotné nevedení společného řízení nepředstavuje vadu, pro niž by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, takovou vadou by bylo, až kdyby souhrnná výše pokut za delikty, u nichž mělo být společné řízení vedeno, překročila horní hranici sazby za ten správní delikt, který byl nejprísněji trestný. Žalobce tak ani neunesl břemeno tvrzení. K obecnosti námítky nevedení společného řízení se v obdobné věci vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 – 46: „*V projednávané věci se krajský soud s námitkou nekonání společného řízení vypořádal stručně a v obecnosti, to však odpovídá skutečnosti, že samotná námitka nebyla stěžovatelem v řízení před krajským soudem nijak podrobně rozvedena a odůvodněna. Stěžovatel v žalobě toliko v obecnosti odkázal na osm údajných správních deliktů z let 2013-2017, které specifikoval pouze dny, v nichž k těmto deliktům mělo dojít, a namítal, že o nich mělo být vedeno společné řízení a uložena společná pokuta. Z takto obecně vzneseného tvrzení však není vůbec zřejmé, z jakých skutečností stěžovatel dovozuje, že se o těchto věcech mělo konat společné řízení.*“
10. Jelikož namítané další správní řízení bylo předmětem žaloby, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem č. j. 2 A 12/2018 – 39 soud přes výše uvedené posoudil, zda nebyla porušena zásada absorpce podle § 125 g odst. 3 zákona o silničním provozu. Z rozsudku 2 A 12/2018 – 39 vyplývá, že žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. 806/2017-160-SPR/3, pokuta ve výši 2 500,- Kč za spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 1. 3. 2016 kolem

10:37 hod. v Praze 8, ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice) jel dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla rychlostí 78 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h, tj. dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona.

11. Žalobce se tak na shodném místě dopustil stejného přestupku – překročení přípustné rychlosti v obci o více než 20 km/h a méně než 40 km/h, jen v rozdílnou dobu. Za spáchání obou přestupků mohla být uložena pokuta od 2 500,- Kč do 5 000,-Kč (§ 125c odst. 5 písm. f) ve spojení s § 125c odst. 2 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu). K porušení zásady absorpce by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by dvěma samostatnými rozhodnutími byla žalobci uložena pokuta za sbíhající se správní delikty v rozporu s § 125 g odst. 3 zákona o silničním provozu. V posuzovaném řízení byla žalobci uložena 2 x pokuta ve výši 2 500 Kč. Součet uložených pokut žalobci nepřesáhl nejvyšší možný trest ve výši 5 000,- Kč, proto nedošlo k porušení zásady absorpce podle § 125 g odst. 3 zákona o silničním provozu.
12. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a souvisejícími důkazními návrhy, jakož ani s podanou námitkou podjatosti, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud tuto žalobní námitku neshledal jako důvodnou, neboť žalobce své odvolání nedoplnil a své argumenty ani žádné související důkazní návrhy v odvolacím řízení tedy neuvedl. Obsahem správního spisu není žádné podání žalobce, které by bylo možné považovat za odvolání. Podání ze dne 1. 11. 2017 předložené žalobcem označené jako doplnění odvolání proti všem dosud neskončeným, nebo teprve zahájeným řízením, kde je obviněný zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., nelze považovat za odvolání ve smyslu § 82 správního řádu. Dle tohoto ustanovení lze odvoláním napadenou výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok, nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Již z uvedeného vyplývá, že podání právního zástupce žalobce nelze považovat za odvolání, tedy ani doplnění odvolání, pokud není specifikováno, proti kterému konkrétnímu rozhodnutí odvolání směřuje. Podání, jímž má právní zástupce napadat všechna rozhodnutí týkající se všech obviněných, které zastupuje, nenaplnuje podmínky stanovené pro kvalifikování podání jako odvolání. Stejně tak není důvodná ani další žalobní námitka týkající se podjatosti úřední osoby, která ve věci rozhodovala. Ze správního spisu soud zjistil, že žádnou námitku podjatosti žalobce v rámci správního řízení neuplatnil. Proto nelze žalovanému vytýkat, že se podjatostí úředních osob nezabýval. Ostatně ani v podané žalobě žalobce neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se domnívá, že byla úřední osoba podjatá. Jde pouze o pokus zneužití práva, jemuž nebude nejen ve správním, ale i v jakémkoliv soudním řízení poskytnuta ochrana.
13. Další námitku žalobce, dle níž nebylo prokázáno naplnění požadavku § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy změření rychlosti vozidla za pomoci automatu, pokládá soud za nedůvodnou. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno,

případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).

14. Z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. To vyplývá, zejména z radarového záznamu s fotodokumentací, kde není uvedena osoba, která by měření provedla. Skutečnost, že na ověřovacím listu ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15 není uvedeno, zda se jedná o automat, či ne, není podstatná. Podstatné je, že ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl ověřen a certifikován k použití pro měření rychlosti vozidel. V tomto směru lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 4, nebo na rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018 č. j. 9 As 220/2018 – 70. Dle soudu tak byla jasně naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobcově námitce o nedostacích měření nelze tudíž přisvědčit, stejně jako jeho námitce o tom, že není postaveno najisto, zda opravdu nedošlo k nehodě, neboť i v tomto případě tato skutečnost vyplývá ze správního spisu a žalobce ve správním řízení netvrdil, že by k nehodě došlo.
15. Žalobce také uvádí, že se měly správní orgány zabývat ex offio skutečností, komu patří použitý rychloměr a měly se zabývat tím, na základě jakých smluvních podmínek je rychloměr obecní policii zapůjčován, aby mohly posoudit, zda jde o přípustnou či již nepřípustnou participaci soukromoprávního subjektu na měření rychlosti. Tato námitka není důvodná, neboť z ověřovacího listu použitého radaru je zřejmé, kdo je vlastníkem použitého automatizovaného technického prostředku, a že jím není soukromá osoba, ale Magistrát hl. m. Prahy. Radar tedy nebyl zapůjčen soukromou osobou. Jelikož z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývalo, že by byl radar zapůjčen soukromou osobou, neměly správní orgány povinnost vypořádat se s argumentací o případné přípustnosti participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti ze své úřední povinnosti.
16. Skutečnost, že byl použitý rychloměr ověřen a splňuje podmínky právní úpravy metrologie, pak zcela jednoznačně vyplývá z ověřovacího listu ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15, který je součástí správního spisu.
17. Soud nevidí vadu ani v použití rychloměru úsekového typu. Jedná se o efektivní způsob, jak zjistit rychlost vozidla; tomu odpovídá i ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15, podle kterého lze rychloměr používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Ostatně, byla-li měřena průměrná rychlost na určitém úseku, nemohla být nejvyšší dosažená rychlost v rámci téhož úseku nižší, tj. rozhodně se nejedná o způsob měření v neprospěch žalobce.
18. Námitka žalobce, že měření rychlosti bylo účelově prováděno na úseku z kopce, a to za účelem dosažení co nejvyššího zisku z pokut, je pouze spekulativní. I pokud by tomu tak bylo, žalobce má povinnost dodržovat rychlostní limity, jak mu plyne ze zákona o silničním provozu. Soudu přitom nepřísluší posuzovat, zda je rychlostní limit v daném úseku adekvátní, či ne.
19. Dle žalobce správní orgán uvedl, že porušení provozu vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, aniž by uvedl, o jaký konkrétní přestupek se mělo jednat a aniž se podrobně zabýval jeho znaky. I proto je dle žalobce napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné. Ani této námitce nemůže soud přisvědčit. Zásadní otázkou v řízení o přestupku je skutek a jeho popis ve výroku rozhodnutí tak, aby nebyl zaměněn se skutkem jiným, této povinnosti prvoinstanční orgán dostal. Ve výroku je též uveden odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které stanovuje správní delikt, a na § 10 odst. 3 téhož zákona, které popisuje porušení povinnosti. Za těchto okolností nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud ve výroku absentuje odkaz na ustanovení přestupku, kterého se měla neznámá osoba dopustit, tento odkaz plně postačuje uvést v odůvodnění. Prvoinstanční orgán sice požadovaný odkaz neuvedl ani v odůvodnění, avšak žalovaný ve svém rozhodnutí právě tuto vadu správního orgánu prvního stupně zhojil, když do výroku doplnil, že nezjištěný řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 silničního zákona (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více) a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona (v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h).

20. Žalobce dále namítá, že správní orgán neprokázal, že v daném úseku platil rychlostní limit 50 km/h. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h byl zjištěn z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže dané žalobce nenamítl ve správním řízení. Zároveň žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud nepochybuje o účelovosti této námitky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námitky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud však účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat.
21. Ani námitka žalobce ohledně povinnosti označit úsek měření neobstojí. Tato povinnost dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.
22. Pokud jde o namítané porušení § 79a zákona o silničním provozu v souvislosti s tím, že měření rychlosti prováděla obecní (městská) policie a není zřejmé, že bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR, za určeným účelem a v součinnosti s Policií ČR, soud uvádí následující.
23. Z dokumentu, založeném ve správním spise, „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, který je přílohou informace ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015 vyplývá, že k měření rychlosti městskou policií byl mimo jiné určen úsek V Holešovičkách směr z centra mezi SVO č. 802564 a SVO č. 802597, Praha 8. Z výše uvedeného je zřejmé, že vymezení úseku pozemní komunikace, v němž došlo k měření rychlosti a spáchání přestupku (v Praze 8, ul. V Holešovičkách v blízkosti sloupu VO č.

802597, směr Teplice) a úsek pozemní komunikace určený Policií České republiky k měření obecní policií (resp. městskou policií) se shodují. Provedení měření na určeném úseku přitom vyplývá ze záznamu automatického měřicího zařízení, který je rovněž založen ve správním spise.

24. Důvodná není též námitka neprokázání účelu měření rychlosti a součinnosti s Policií ČR. Tyto námitky je nutno označit za účelové, žalobce je vůbec neuváděl ve správním řízení, není zřejmé, oč žalobce svou námitku opírá. Ve správním řízení nevyšla najevo žádná pochybnost, proto nebyl postup správního orgánu vadný. Vzhledem k obecnosti námitek nevyvstala důvodná pochybnost ani v řízení před soudem. Krom toho je ve správním spisu založen dokument ze dne 27. 8. 2015, č. j. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI, z nějž vyplývá jak součinnost mezi Policií ČR a obecní policií při činnosti dle § 79a zákona o silničním provozu, tak i účel měření rychlosti, jímž jsou dle dokumentu poznatky o nekázni řidičů, dopravní nehodovost i ochrana chodců včetně dětí u základních škol. Díky existenci uvedeného dokumentu, z nějž je vše podstatné zřejmé, nebylo nutné nijak podrobně pojednávat o tom, v čem je součinnost shledávána.
25. Obecní policie je dle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) oprávněna pořizovat pro plnění svých úkolů zvukové, obrazové či jiné záznamy z veřejných míst. Jedním z úkolů obecní policie je i měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu. Obecní policie tedy byla oprávněna radarový záznam s údaji o vozidle a jeho rychlosti pořídít a použít jako důkaz. K námitce porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii soud uvádí, že tato nebyla žalobcem zmíněna ve správním řízení a nevznikly ani pochybnosti o jejím splnění, není proto vadou napadeného rozhodnutí, pokud se touto okolností správní orgány výslovně nezabývaly; podle soudu jde o námitku nedůvodnou a účelovou, o čemž svědčí nejen její obecnost a představení až v soudním řízení, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že právní zástupce zmíněnou námitku bez podrobnější argumentace uvádí i v mnoha jiných řízeních a na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava v sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti. Žalobní námitka tak nebyla způsobilá založit důvodnou pochybnost o zveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému.
26. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ze strany městské policie nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, dle kterého, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonávala výhradně na místě určeném policií, přitom postupovala v součinnosti s policií v zájmu stanoveného účelu. Informace o zřízení stálého automatického technického systému byla ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii rovněž vhodným způsobem zveřejněna. Žalobcovy námitky nejsou důvodné.
27. Veškeré výše uvedené skutečnosti stran měření rychlosti vyplývají ze správního spisu a jsou reflektovány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného, soud proto nepřisvědčil žalobní námitce ani ohledně toho, že správní orgán nijak neřešil a neprokazoval splnění podmínek měření rychlosti, a z tohoto důvodu by měl být záznam o měření považován za nepoužitelný důkaz. Z výše uvedeného je zřejmé, že při měření rychlosti nedošlo k porušení právních předpisů a záznam o měření tedy nebyl získán v rozporu s právními předpisy a lze jej použít jako důkaz.

28. Pokud jde o námitku žalobce stran nepoužitelnosti záznamu o měření z důvodu jeho povahy úředního záznamu, soud uvádí, že zákon zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze úřední záznam o podání vysvětlení (viz § 137 odst. 4 správního řádu), nikoliv jakýkoliv úřední záznam (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 – 36, či ze dne 20. 7. 2017, č. j. 4 As 135/2017 – 42). Žalobní námitka stran nepoužitelnosti záznamu o měření jakožto důkazu není důvodná.
29. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost postupu, kdy správní orgán od naměřené rychlosti odečetl 3 km/h, aniž uvedl, na základě jakého podkladu je takový postup legitimní. K tomu soud uvádí, že námitka žalobce je irelevantní, neboť odchylka -3 km/h naměřenou rychlost redukuje ve prospěch žalobce, a proto jejím uplatněním správním orgánem nemohlo dojít k porušení žalobcových práv.
30. Dále žalobce namítá, že je nedostatečně specifikováno místo přestupku.
31. Popis místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí však nelze chápat přehnaně formalisticky, měření proběhlo na určitém úseku, který je ve výroku dostatečně specifikován ulicí, městskou částí a směrem jízdy, uvedení čísla sloupu veřejného osvětlení úsek ještě určitým způsobem upřesňuje, výrok ovšem není možné interpretovat tak, že by vůz dosáhl naměřené rychlosti právě v okamžiku, kdy projížděl kolem konkrétního sloupu, dikce výroku ostatně používá pojmu „v blízkosti“. Vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí slovy „v Praze 8, ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice)“ je zcela dostatečné. Ve správním spise je navíc konkrétní místo doloženo fotodokumentací z radarového záznamu, a to včetně souřadnic GPS. O místě spáchání přestupku tak není žádných pochyb, toto bylo nezaměnitelným a jednoznačným způsobem zjištěno a vymezeno a nemůže být zaměněno s jiným I tuto námitku tudíž shledal soud nedůvodnou.
32. Pokud jde o namítané vady výroku, soud uvádí, že výrok obsahuje veškeré zákonné náležitosti, a to v dostatečném rozsahu, skutek je nezaměnitelným způsobem popsán a právně kvalifikován, je řádně vyslovena vina žalobce, je stanoven druh a výměra uloženého správního trestu a žalobci je rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení.
33. Správní orgán ve výroku zcela zřetelně uvedl, že daným jednáním (tj. tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky 4AB 0623, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, kdy a kde jel dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla zjištěnou rychlostí, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona) žalobce spáchal správní delikt (přestupek) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což se mu ukládá pokuta a povinnost nahradit náklady řízení.
34. Přestože výrok rozhodnutí neobsahuje při stanovení výše pokuty přesný odkaz na konkrétní písmeno § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, je dostatečně určitý. Takovou vadu lze odstranit interpretací rozhodnutí. Ve výroku bylo jasně stanoveno ustanovení, za jehož porušení byl žalobce shledán vinným (§ 125f odst. 1 zákona o

silničním provozu) a jakého přestupku se dopustil řidič vozidla (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu). Přitom z § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu jasně plyne, že na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 stejného zákona dopadá písm. f) a uloží se za něj pokuta od 2 500,- Kč do 5 000,- Kč. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, lze shledat uvedenou vadu výroku jako nepodstatnou.

35. K uložené výši pokuty soud konstatuje, že při stanovení výše pokuty správní orgán prvního stupně přihlédl ke všem okolnostem případu, jak sám uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Byť správní orgán jistě mohl stanovení konkrétní výše pokuty odůvodnit obšírněji, soud v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (maličkostmi se soud nezabývá) neshledal takové pochybení, které by vedlo k nutnosti zrušit rozhodnutí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že pokuta ve výši 2 500,- Kč byla uložena v naprosto minimální výši (na samé spodní hranici zákonného rozmezí § 125c odst. 5 písm. f) zákon o silničním provozu, který stanovuje rozmezí od 2 500,- Kč do 5 000,- Kč). Nadto to soud dodává, že pokud žalobci připadala stanovená výše pokuty jako nepřiměřená, měl se proti tomu bránit již v odvolání, a nikoliv až v řízení před správním soudem.
36. Žalobce dále namítá, že nebylo zkoumáno, zda je pro něj nová právní úprava příznivější. Dle žalobce zákon o odpovědnosti za přestupky upravuje kratší lhůty pro projednání přestupku a zakotvuje i možnost správního orgánu jít při výměře sankce pod spodní hranici sankční sazby, a proto měl být použit tento zákon.
37. K tomu soud konstatuje, že nová právní úprava (obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) není pro žalobce příznivější. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že: v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zároveň dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. S účinností od 1. 7. 2017 byl odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu, pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky tak dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinností provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Nebylo proto nutné podle ní postupovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 – 35) a správní orgán neměl povinnost se tímto explicitně zabývat.

38. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu rozsudek 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70, dle něž „K námitce, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikovatelné právní úpravy, neboť vypořádal pouze jeden aspekt možné výhodnosti skutkové podstaty, avšak opomenul, že nová právní úprava je pro stěžovatele výhodnější v mnoha dalších ohledech, o čemž však měl provést úvahu správní orgán, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se srovnáním staré a nové právní úpravy zabýval. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky však neznamená, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49).“
39. Co se týká žalobcem zmíněných kratších lhůt pro projednání přestupku v nové právní úpravě, soud uvádí, že příslušná právní ustanovení nové právní úpravy stanovující délku a běh promlčecí doby a související zánik odpovědnosti za přestupek byla v případě žalobce rovněž zachována.
40. K námitce žalobce ohledně mimořádného snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby (ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky) soud dodává, že žalobce ve správním řízení neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavadaly sebemenší důvod, ty nevyplývaly ani ze spisu. Ani tvrzení uplatněná v podané žalobě nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby.
41. Soud uvádí, že z rozhodnutí je též zcela zřejmé, jakou časovou verzi právních předpisů užily správní orgány při rozhodování. Časovou verzi není nutné explicitně zmiňovat vždy, nýbrž pouze v situacích, kdy by mohlo dojít k nejasnostem; to ovšem není případ žalobce, který ostatně ani v žalobě neuvedl žádný konkrétní případ možné zaměnitelnosti časových verzí.
42. Pokud jde o namítanou šablonovitost správních rozhodnutí v obdobných případech, soud konstatuje, že je zcela pochopitelné, že ve skutkově a právně totožných případech lišících se jen osobou pachatele přestupku si budou vydaná rozhodnutí značně podobná, to ovšem nesvědčí o tom, že by se správní orgán nezabýval konkrétními okolnostmi daného případu a nevyvíjel individuální myšlenkovou činnost. Nelze přehlédnout, že žalobce ani v odvolání ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by správní orgány nevzaly při rozhodování v potaz. Samotná šablonovitost rozhodnutí tedy není nikterak na závadu. Podstatné je, zda se správní orgány se vším důležitým vypořádaly a vydaly zákonná rozhodnutí, přičemž tento požadavek oba správní orgány splnily.
43. Co se týče námítky žalobce ohledně protiústavnosti přestupku provozovatele motorového vozidla, musí soud odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž Ústavní soud uzavřel, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem.
44. Co se týče námítky žalobce, že v ČR dochází dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem

provozovaným v zahraničí nestíhá, ta není relevantní, neboť se nijak netýká projednávané věci, tedy zákonnosti napadeného rozhodnutí.

45. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká posuzované věci.
46. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

